

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Balás Ákos ügyvéd (7100 Szekszárd, Bezerédj utca 4-6.) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **I.rendű felperes nevé** II. rendű (mindketten I.rendű felperes címe) felpereseknek - a dr. Sándor Attila ügyvéd (7100 Szekszárd, Garay tér 1. I/5.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jogok megsértése miatti igények érvényesítése iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 2007. szeptember 26. napján kelt 10.P.20.113/2007/15. számú ítélete ellen a felperesek által 16., az alperes által pedig 17. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja és kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül személyenként 25.000 (huszonötezer) forint elsőfokú perköltséget. Ezt meghaladó részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül személyenként 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperesek házastársak, akiknek 2003. április 17-én XY nevű gyermekük született. A gyermek 26. gestációs hétre 700 g testsúllyal jött világra, őt 2003. október 9-ig a POTE Szülészeti és Nőgyógyászati Klinikáján, majd 2003. október 10. napjától a X-i Kórház Koraszülött Osztályán ápolták, ahol a gyermek 2003. december 3. napján elhunyt. Orvosi vélemény szerint a II. rendű felperesnek valószínűleg nem lehet több gyermeke. A felperesek elhunyt gyermeküket az alperes fenntartásában álló x-i köztemetőben temették el, majd a temetést követően az alperes alkalmazottjával megbeszélve a gyermek nyughelyéül szolgáló sírhely mellé egy kettős sírhely biztosítását kérték azzal a céllal, hogy majdan bekövetkező haláluk esetén őket is

közös gyermekük mellé temessék el. A megbeszélés alapján 2003. december 30. napján az alperes pénztárába befizették az alperes képviselőtestületének rendeletében meghatározott felnőtt kettős sírhely 2.500 forintos használati díját. Az alperes fenntartásában álló temetőben ezt követően a felperesek gyermekének sírhelye mellett lévő kettős felnőtt sírhely kihagyásával folytatódtak a temetések. Az alperes a temető nyilvántartásában kk. XY nyughelyét nem tüntette fel. 2006. december 3. napján a felperesek észlelték, hogy a gyermekük sírja melletti sírhelyre más személyt temettek el.

A felperes keresetükben kérték, hogy kötelezze a bíróság az alperest személyiségi jogaik megsértése miatt bocsánatkérő levél kiadására, a felperesek gyermeke sírhelyének az alperes nyilvántartásában történő feltüntetésére és személyenként 2-2.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés, továbbá 2.500 forint megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy az I. és II. rendű felperesekhez címzett nyilatkozattal írásban fejezze ki sajnálkozását amiatt, hogy 2003. december 30-i vállalása ellenére kk. XY nyughelye melletti kettős sírhely használati jogát nem tudja biztosítani, illetve ugyanezen határidő alatt fizessen meg az I. és II. rendű felperesnek személyenként 300.000 forint nem vagyoni kártérítést, továbbá az I. és II. rendű felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 2.500 forint vagyoni kártérítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és úgy rendelkezett, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk, a le nem rótt eljárási illetéket és állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Az alperes védekezésével szemben az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperesek gyermekének eltemettetését követően került sor a felperesek részéről a gyermek sírhelye mellett lévő kettős felnőtt sírhely megváltására. Miután a 25 éves használati jogot és a további megváltás lehetőségét az alperes a nyilvántartásának hiányossága miatt történt odatemetésre tekintettel már nem tudja teljesíteni, ezzel a felek között létrejött szerződés teljesítése lehetetlenné vált. A szerződés teljesítésének lehetetlenné válásáért az alperes felelős, ezért a Ptk.312.§-ának (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest a megváltási árnak a felperesek részére történő visszafizetésére.

Úgy ítélte meg, hogy az általános társadalmi szokásoknak megfelelő megalapozott elvárás az a felperesek részéről, hogy közös gyermekük nyughelye mellett biztosítsák később bekövetkező haláluk esetére saját közös nyughelyüket, ez az elvárás a Ptk.75.§-a által védett személyiségi jog része, az alperes e személyiségi jogot sértő magatartása (mulasztása) miatt a Ptk.84.§-a (1) bekezdésének b) pontja alapján elégtétel adásra és e) pontja alapján nem vagyoni kártérítés megfizetésére köteles. A nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása körében értékelte a perben kihallgatott tanúk vallomását és a felperesek pszichés károsodásainak

feltárása érdekében beszerzett igazságügyi pszichológus szakértői vélemény tartalmát.

Az elsőfokú eljárás során a felperesek személyes költségmentességben részesültek, az alperes illetékmentes volt. A perköltség viselés körében megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése a perbeli esetben nem volt alkalmazható, mert a felperesek felemelt kereseti kérelme nyilvánvalóan eltúlzott volt, ezért az alperes perköltség megfizetésére kötelezésére nem kerülhetett sor, összességében azonban úgy ítélte meg, hogy a pervesztesség-pernyertesség aránya azonos arányú, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy a peres felek az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen a felperesek és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és az alperes keresetük szerinti marasztalását, továbbá másodfokú perköltségben való marasztalását kérték. Megítélésük szerint a felperesek részére az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összegszerűsége igen csekély mértékű, nem vette kellő súllyal figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű felperesnek sorsszerű megbetegedései miatt több gyermeke már nem lehet és ilyen élethelyzetben sokkal erősebben jelentkeznek az elhunyt közös gyermek mellé temetkezés lehetősége meghíúsulásának hátrányos következményei. Nyomatékosan kérték figyelembe venni az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi pszichológus szakértői vélemény megállapításait.

Az alperes a perköltség vonatkozásában kérte az elsőfokú bíróság ítélet részbeni megváltoztatását, és a felpereseknek a pertárgy értékére figyelemmel nagyobb részben pernyertes alperes javára 300.000 forint elsőfokú perköltségben marasztalását.

A felperesek fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése kisebb részben alapos az alábbiak szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A helyes tényállásból - perköltségszámítás kivételével - érdemben is helytálló jogi következtetés levonásával hozta meg ítéleti döntését az elsőfokú bíróság, ezért azt másodfokú bíróság a per fő tárgya tekintetében a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése és a Pp.254.§-ának (3) bekezdése alapján, lényegében helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság arra utal, hogy a nem vagyoni kárpótlásnak a rendeltetése, hogy a károsultat az életvitelének, az életviszonyai kényszerű megváltozása miatt kialakult körülményekhez igazodó

kialakításában segítse, a nem vagyoni hátrányból eredő nehézségek leküzdését biztosítsa, illetőleg más lehetőségek kimerítésével enyhítse azokat a hátrányokat, amelyek a nem vagyoni károkozás folytán a károsultat érték.

Amint erre az Alkotmánybíróság a 34/1992. (VI.1.) AB határozatában rámutatott, a nem vagyoni károk nem mérhetőek vagyoni mércével, a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát, a kártérítési összeg meghatározásánál a bíróságok józanságának, mértéktartásának és elhivatottságának van szerepe.

Az elsőfokú eljárás során beszerzett igazságügyi pszichológus szakértői vélemény - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - a felpereseket nem csak a gyermekük sírhelye mellé való temetkezés lehetőségének elvesztéséből, hanem a gyermekük halálával összefüggésben ért pszichés károsodásokból fennálló hátrányokat is értékelte. A per tárgya azonban kizárólag a gyermekük mellé való temetkezés lehetőségének elvesztésével okozati összefüggésben felpereseket ért nem vagyoni hátrányok kompenzálása volt, ebben a körben az elsőfokú bíróság által a nem vagyoni kártérítés meghatározásánál értékelt szempontokkal és ezek mérlegelésével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért a nem vagyoni kártérítés felemelésére nem látott indokot.

Az alperes fellebbezése a perköltség vonatkozásában alapos abban a körben, hogy a felperesek által előterjesztett kereset pertárgy értékére figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a pervesztesség-pernyertesség aránya közel azonos mértékű a felek részéről. Az alperes nagyobb részben lett pernyertes, erre figyelemmel a másodfokú bíróság a perköltség körében a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte a felpereseket az alperes javára a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján első- és másodfokú perköltség viselésére, amely az alperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll, és amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése, valamint a (6) bekezdése alapján méltányos összegben állapított meg.

A felperesek személyes költségmentessége és az alperes illetékmentessége folytán az illeték viseléséről a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

P é c s , 2008. március 13.

Dr. Lábady Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró